

परप्रयोज्योप्यहंपरशोः प्रयोक्तस्मि ननु परशुवदचेतनोस्मीति मम पापसंबंधोऽस्येत्याहाथवेति प्रामुयात्परशोर्दंडः शास्त्रं परशुश्चकृतः तमेव पापं कर्तुं प्रामुयात् तत्स्य प्रथमप्रयोज्यत्वात् पुरुषेऽपादानरित्यन्यथा जघन्यत्वात् ॥ १५ ॥ नचेति यदि च एतन्नेष्टं एतत्किं यत् अन्येन ग्रहं चकृतं पापं तस्य फलं शक्यं कर्तुं आमुयादिति तर्हि जघन्यप्रयोज्येत्यपि पापाभावादीश्वरेऽवतन्निवेशाय ॥ १६ ॥ अथापीति यदा पुरुष एव कर्ता परर्दं श्वरो नास्ति तस्मादपि हेतोस्त्वया एतच्छुभमेव कृतं ॥ १७ ॥ यतः कश्चिदपि दिष्टं प्रति अदृष्टस्य प्रति कूलो भूत्वा वश्यं भाविनः कर्मणः सकाशात् न निवर्तते देवस्य दुर्लभ्यत्वादिति भावः ननु दिष्टमपि जन्मांतरीयः स्वस्यैवापराध इत्याशंक्याह दंडेति पूर्वपूर्वापराधस्य उत्तरोत्तरहेतुत्वमित्यनादिवादिदानीं तनस्य कर्तुं नोपराधोऽस्तीत्यतः प्राचीनकर्तृदंडशस्त्रकृदिवनपर्यनुयोज्यइति

अथवा तदुपादानात् प्रामुयात् कर्मणः फलं ॥ दंडशस्त्रकृतं पापं पुरुषे तन्न विद्यते ॥ १५ ॥ नचेति दिष्टं कौतिययदन्येन कृतं फलं ॥ प्रामुयादित्यस्माच्च ईश्वरेतन्निवेशाय ॥ १६ ॥ अथापि पुरुषः कर्ता कर्मणोः शुभपापयोः ॥ नपरो विद्यते तस्मादेव मे तच्छुभं कृतं ॥ १७ ॥ नहि कश्चित्कचिद्राजन्दिष्टं प्रति निवर्तते ॥ दंडशस्त्रकृतं पापं पुरुषे तन्न विद्यते ॥ १८ ॥ यदि वामन्यसेराजनूतमेकं प्रतिष्ठितं ॥ एवमप्यशुभं कर्म न भूतं न भविष्यति ॥ १९ ॥ अथाभिपत्तिलोकस्य कर्तव्यापुण्यपापयोः ॥ अभिपन्नमिदं लोकैराज्ञा मुद्यतं दंडनं ॥ २० ॥ तथापि लोकैककर्माणि समावर्तति भारत ॥ शुभाशुभफलं चैते प्राप्नुवंतीति मे मतिः ॥ २१ ॥ एवमप्यशुभं कर्म कर्मणस्तत्फलात्मकं ॥ त्यजत्वं राजशार्दूलं मेवंशोऽके मनः कृथाः ॥ २२ ॥ स्वधर्मवर्तमानस्य सापवादोऽपि भारत ॥ एवमात्मपरित्यागस्तव राजन्नशोभनः ॥ २३ ॥ विहिता निहि कौतियप्रायश्चित्तानि कर्मणां ॥ शरीरवांस्तानि कुर्यादशरीरः पराभवेत् ॥ २४ ॥ तद्राजनूजीवमानस्त्वं प्रायश्चित्तं करिष्यसि ॥ प्रायश्चित्तमकृत्वा तु प्रेत्य तमासि भारत ॥ २५ ॥ इति श्रीमहाभारतेशांतिपर्वणि राजधर्मानुशासनपर्वणि प्रायश्चित्तविधौ द्वात्रिंशत्तमोऽध्यायः ॥ ३२ ॥ ॥ ६३ ॥

भावः ॥ १८ ॥ तृतीयं पक्षं दूषयति प्रतिष्ठितं निश्चितं यथास्यात्तथायदि पुरुषं हंतं न क्रियायाः कर्म भूतमेव मन्यसे तर्हि स्वभाववादिनस्ते भूतभाव्यशुभाभावाद्द्वैतशोक इत्यर्थः ॥ १९ ॥ चतुर्थपक्षमाह अथेति पुण्यपापयोः सूर्यदुःखयोः अभिपत्तिरुपपत्तिः कर्तव्या सा च धर्माधर्मावतरेण न घटते तौ च शास्त्रैकगम्याविति चेद्राज्ञां उद्यतं दंडनं उद्धतं दंडनं लोकैकशास्त्रे चोपपन्नतरमित्यर्थः ॥ २० ॥ अत्र शक्ये तयापीति यद्यप्येवं तथापि लोकैराज्ञास्यमाने कर्माणि शुभान्यशुभानि च समापतंति अवश्यं आयांति फलं च प्रयच्छंति अनोममप्रायोपवेशनमेव वरमिति भावः ॥ २१ ॥ समाधत्ते एवमिति यस्मात्कर्मणः पापादशुभफलात्मकं पापप्रवृत्तिरूपं कर्म भवति तत्पापमूलं कर्म त्यज ॥ २२ ॥ सापवादोऽपि स्वधर्मे स्थितस्य ते आत्मत्यागो नोचित इत्यर्थः ॥ २३ ॥ ननु तथापि निश्चितमर्थः पापं भवतीत्याशंक्याह विहितानीति ॥ २४ ॥ ॥ ५ ॥ इति शांतिप० रा० नैलकंठीये भारतभा० द्वात्रिंशत्तमोऽध्यायः ॥ ३२ ॥ ॥ ६३ ॥